

— Наводнение! — нададоха писъкъ намокренитѣ душички. Подадоха главичкитѣ си навънъ и изтръпнаха отъ страхъ, като видѣха слона. А слонътъ си чешеше дългия хоботъ и силно огъваше надолу дръвчето.

— Стой, дѣдо! Какво правишъ! Ще ни изгърсишъ отъ гнѣздото! — писнаха въ хорѣ тритѣ пиленца.

— Кой брѣмчи тамъ горе? — попита слонътъ и дигна глава къмъ гнѣздото. Като видѣ малкитѣ намокрени птиченца, той се засмѣ и прѣхна. Отъ силното духане едното колибърче изхвърча навънъ, тупна на земята и рече:

— Хопла!

Слонътъ отмина. Подирѣ малко се върна старата птичка. Тя грабна рожбата си отъ земята, дигна я въ гнѣздото и попита:

— Какво се е случило?

— Ахъ, майчице. Ти не знаешъ какво страшно нѣщо мина отъ тукъ! — забрѣмчаха пиленцата.

— Голѣмо ли бѣше?

— Много голѣмо, съ две опашки: една отпредъ и една отзадъ.

— Колко бѣше голѣмо, като мене ли?

— Много по-голѣмо!

Тогава птичката се накокошини и почна да се надува:

— Кажете, деца, толкова ли бѣше?

— Още по-голѣмо!

— Какво, още по-голѣмо ли? Охъ, смѣшни, глупави

